

ПОДАЦИ О УСТАНОВИ/ШКОЛИ	ПОДАЦИ О АУТОРИМА/АУТОРКАМА
Назив школе: ОШ „Иво Лола Рибар“	Марица Мељанац, професор разредне наставе
Место, општина: Сутјеска, Сечањ	
Школска управа: Зрењанин	
Опис примера добре праксе ИО	
Пружање додатне подршке ученику првог разреда који болује од дијабетеса	
Кључне речи: <i>основна школа, хроничне болести, прихваћеност у групи</i>	
Опис образовне ситуације ученика и окружења	
<p>Ћипи је дивно дете које своје школске обавезе обавља и пре предвиђеног времена, добар друг, весео и мио дечак који живи са дивним родитељима и сестром. Ћипи болује од дијабетеса па за време ужине мора да мери шећер, деца и ја као учитељ смо хтели да му створимо атмосферу и услове у којима се неће осећати другачије од осталих, него уживати у дечијим радостима без оптерећености дијабетесом.</p> <p>Он је добио дијабетес у трећој години након двонедељног стомачног вируса. Веома је активан и воли да се игра.</p>	
Опис добре праксе	
<p>Ја као његов учитељ нисам била упозната са том болешћу, а сад одједном морам да водим рачуна да ли сме да ужина или не, да ли је шећер висок, па да позovem маму да му да инсулин, или је низак па да му ја дам нешто да поједе, али да знам шта и у којим количинама. Схватила сам да ми треба помоћ да помогнем детету и да између њега и осталих створим осећање солидарности и толеранције, да се не осећа одбаченим него прихваћен онакав какав јесте.</p> <p>Дошла сам на идеју да у оквиру нашег одељења спроведем радионицу на тему „Дијабетес и ми“. Прво сам тражила сагласност од његових родитеља који су са одушевљењем прихватили идеју. Позвала сам родитеље осталих ученика, њих 12 и медицинску сестру из амбуланте. Мајка и Ћипи су помогли да реализујемо ту активност. Пошто је оделење од 13 ученика из мале средине, деца иду једна код других на рођендане и дружења, хтела сам да се родитељи и деца упознају са његовом здравственом ситуацијом. Кренули смо са презентацијом о дијабетесу, да је то шећерна болест, да постоје два типа у зависности рада панкреаса који производи инсулин. Медицинска сестра је причала о значају здраве исхране, што између осталог подразумева 5 оброка који се не смеју прескакати. Повишен шећер се смањује инсулином, а низак шећер надокнађује уносом сока, бомбоне, кекса у одређеним количинама. Мајка је испричала да Ћипи увек собом треба да има апарат и мери шећер пре јела и пре физичке</p>	

активности, а у торби носи храну коју узима по потреби. У току дана он треба да има 6 obroka и да пре сваког мери шећер и по потреби прима инсулин. Оброци су уравнотежени и представљени у грамима којих се мора придржавати. Сам зна да измери и осети кад је висок или низак шећер само не зна која је грамажа када треба да узме да једе. Ђипи нам је показао како се мери шећер. Због тога је био пресрећан јер смо му рекли да је он учитељ свима нама. Након радионице дали смо упитнике свима из којих се видело да се они сада осећају спремније и сигурније да га угосте када дође код њих.

У договору са мајком, ја сам за њега у орману имала слаткише које он сме да једе и исписала сам које комбинације и у којим количинама може да узима, када је неком рођендан или частимо неким поводом. Једном приликом, учионица је остала отворена и ученици виших разреда су пронашли слаткише и појели их. Када сам их питала да ли знају да су појели специјалне слаткише за ученика који болује од дијабетеса једно дете ми је одговорило да он треба да иде у специјалну школу. Шокирала ме је његова изјава и схватила сам да морам да одржим радионицу за све ученике наше школе.

Једног дана, време је било променљиво и дувао је ветар. Ђипиу је шећер био од 3,3 до 21,4. Осећала сам се беспомоћно, мајка је морала да долази и даје му инсулин. Тада сам схватила да морам више да научим и оспособим се да му пружим помоћ, јер сам ја са њим свакодневно по 4 до 5 сати. Замолила сам мајку да пита његову докторицу да ли могу заједно са њима да дођем да је посетим. Докторица је то прихватила и упутила ме да осим мерења шећера, обратим пажњу на његово понашање и изглед, јер и то указује на промене нивоа шећера. Посебно ме је упозорила како треба да реагујем кад му је низак шећер, јер од тога може да падне у кому.

За светски дан дијабетеса, 14. новембра одржали смо у школи трибину за коју нам је докторка дала презентације, брошуре и каталог. Трибини су присуствовали сви ученици школе, учитељи, наставници и остали запослени. На трибини се говорило о здравом исхрани и важности физичких активности за све, а мајка дечака је испричала о режиму исхране за њега и о узимању инсулина. Рекла је да није лако, да има пуно одрицања, самоконтроле, и сваког дана 13 боцкања. Затим су мајка и медицинска сестра мериле шећер деци и наставницима који су то желели.

Професионална добит

За мене лично ово је веома корисно јер сам се оспособила за помоћ ученику када му је потребна. Опуститија сам, сигурнија, не преносим свој страх и недоумице на њега и друге ученике. У учионици смо створили такву атмосферу да он може да мери шећер а да се друга деца не плаше тога и не окрећу главу, већ питају да ли сме да једе или не, или треба да му дође мама и да му да инсулин. Сада знају да он пише брже од њих зато што је вешт у томе, а не зато што кроз ињекцију добија неки чаробан напиток. Његови родитељи су охрабрени, подржани, схватају да нису сами. Ђипи је срећан, радује се доласку у школу, воли да се

дружи, осећа се прихваћено и важно јер он може да их научи о нечему што нису знали.